

¿Què se n'ha fet de l'herència de Lluís Guarner?

Carles Climent Duran, fill de l'anterior president de l'Audiència provincial de València, i la seua dona, Mercè Gomar Sancho, filla de F. Gomar Guarner, un dels marmessors de l'herència de Lluís Guarner, han passat a ser propietaris del pis de l'escriptor per un preu de ganga, segons les condicions del mercat immobiliari valencià, en el moment de la transacció.

Jordi Sebastià

A finals de setembre del 1986 moria a València l'escriptor **Lluís Guarner**, germà de la mare del filòleg **Manuel Sanchis Guarner**, als 84 anys. Solter i sense parents pròxims, la seua herència va ser llegada a la «cultura valenciana». Fins ara, però, no s'ha sabut res de la seua utilització i algunes de les operacions realitzades amb les seues propietats han estat durament criticades.

A banda de la seua finca a Benifairó de les Valls (Camp de Morvedre), la part més important dels béns, que han quedat a càrrec de la Generalitat valenciana, són un pis i uns baixos a la ciutat de València. Ha estat precisament la venda d'aquest pis la que ha desencadenat la polèmica sobre la bona administració de l'herència de Lluís Guarner. Els marmessors encarregats eren

el conseller de Cultura **Cebrià Ciscar**, com a representant de la institució, i els senyors **Francce Gomar Guarner**, parent de Lluís, i **J. F. Ivars**, amic íntim i un dels responsables d'edicions 62.

Segons indiquen algunes fonts, la intenció inicial de la Generalitat va ser la de dedicar aquest pis al Servei de Protocol i utilitzar-lo per a hostatjar els visitants oficials, però les grans despeses que comportaria una reforma per a adequar les condicions de l'habitatge a la nova utilització i els elevats costos de manteniment, van fer que es desestimara la idea. Els marmessors

Lluís Guarner, a la finca de Benifairó.

decidiren aleshores vendre els baixos i el pis per a disposar d'uns diners que permeteren treballar amb comoditat i sense les traves que poden comportar les propietats immobles a l'hora de ser manejades per una institució pública.

D'aquesta manera el pis passava a ser propietat del matrimoni format per **Carles Climent** i **Mercè Gomar**, que pagaren per ell 14.800.000 pessetes més una quantitat de 1.300.000 pessetes que els proporcionarà una participació d'una dotzena part (a una part per pis) en els baixos de la mateixa finca. La transacció es va realitzar el gener de

1988, quan encara el pare del nou propietari, també anomenat Carles Climent, era president de l'Audiència Provincial de València, la qual abandonaria pel desembre del mateix any.

Uns preus a debat

Malgrat la dificultat de taxar el preu d'un pis en les actuals condicions del mercat immobiliari, les característiques de l'antic habitatge de Lluís Guarner li confereixen un *estatus* difícil de trobar avui a la ciutat de València. Situació: en el centre de la ciutat, amb una zona enjardinada al davant, la Glorieta; ubicació: en la setena planta d'una finca del carrer de General Palanca que té 19 anys d'antiguitat i que compta amb només dues vivendes per planta, de manera que totes són exteriors i, a més, una extensió de 201,33 metres quadrats.

Les agències immobiliàries consultades per

EL TEMPS, tot i realitzar els seus càlculs *en fred* i sobre un any anterior, coincideixen a situar el preu al voltant dels vint milions, encara que algunes apunten la possibilitat d'arribar als trenta si les condicions interiors són bones; més del doble del que es va obtenir per un pis que havia passat a ser de titularitat pública.

Les preguntes que sorgeixen ara són diverses. ¿Per què el pis s'adjudicà a una persona que tenia una relació tan directa amb un dels marmessors, la filla de Gomar Guarner? ¿Es podia haver aconseguit un millor preu? I es

multipliquen si tractem d'esbrinar la destinació dels 16.200.000 pessetes obtinguts en la venda i la resta dels diners que l'escriptor posseïa al banc, la quantitat dels quals no s'ha concretat públicament.

Ningú dubtà, d'entrada, de l'eficàcia de la Generalitat en fer-se càrrec de l'herència de Lluís Guarnier, però no hi ha hagut fins ara cap notícia dels objectius als quals s'ha dedicat aquest llegat. No s'ha vist cap fundació ni cap departament ni cap investigació o beca amb el seu nom.

En un país com el País Valencià on les estructures culturals han manifestat tradicionalment incapacitat per a bastir una dinàmica que proporcionara un desenvolupament continu de la creació i la investigació, llegats com aquest assoleixen una importància ben rellevant. Això no obstant, ben trista resulta la situació en què queden els béns de Lluís Guarnier consignats a la Generalitat. Al marge de la quantitat o la qualitat, la seua herència ha quedat en ben poca cosa per al poble valencià.

Una vida consagrada a la cultura

Lluís Guarnier va nàixer a València el 1902 i es va llicenciar posteriorment en Filosofia i Lletres. Durant tota la seua vida es va dedicar amb intensitat a la cultura literària, tant en la vessant crítica, amb l'edició de clàssics i poemes contemporanis catalans i castellans, com en la de traducció, fent versions castellaneres de poemes francesos i catalans. També va treballar la creació, amb llibres de poemes (*Floracions*, *Cançons de terra i mar*, *Recança de tardor*) i algunes novel·les curtes.

Fruit del seu estudi va ser l'àmplia biblioteca que, si bé no era tan extensa com la del seu nebot Manuel Sanchis Guarnier, era més especialitzada i comptava amb exemplars de gran interès. Els volums es troben actualment emmagatzemats i en procés de classificació, esperant, segons algunes fonts, el moment idoni per a crear, juntament amb la de Sanchis Guarnier i la de Nicolau Primitiu, la llavor d'una Biblioteca Valenciana que poguera recollir altres llegats significatius.

De les seues possessions artístiques caldria destacar un parell de dibuixos d'Eusebi Sempere que es troben exposats actualment al tot just inaugurat Institut Valencià d'Art Modern, l'IVAM. □

La finca de Benifairó, en les mans de la Caixa de Sagunt

Al llarg de la seua vida va anar heretant Lluís Guarnier algunes propietats que li van permetre deixar en diverses ocasions la càtedra d'institut de Literatura que havia aconseguit per tal de dedicar-se plenament als seus estudis. Amb el pas del temps, però, la impossibilitat de fer-se'n càrrec de totes i la falta d'ingressos motivada pel seu allunyament temporal de les aules, va fer que venguera algunes d'aquestes propietats.

Durant l'última etapa de la seua vida arribà a un acord amb la Caixa de Sagunt segons el qual aquesta entitat li proporcionaria una pensió vitalícia a canvi de fer-se càrrec de la finca que Lluís Guarnier posseïa a Benifairó de les Valls, una vegada aquest haguera mort.

La finca té una extensió important i inclou, a banda del casalot, uu jardí amb fonts i exemplars de magnoliers de gran alçada juntament amb uns camps de tarongers que, temps arrere, proporcionaven una renda que cobria suficientment les despeses que suposava el manteniment de la finca però que ara ja no n'és prou. Dins l'edifici hi ha unes mostres interessants de rajola típica valenciana del XVIII que decoren diverses estances. La Caixa de Sagunt ha invertit ja diners per posar tot el terreny i, en una tasca dirigida per Emèrit Bono, s'ha compromès a dedicar-lo a finalitats culturals. □

Cap fundació, investigació o beca no porta el nom de Lluís Guarnier.